

Հովհաննես Թումանյան

Ամառվա գիշերը գյուղում

Լուսընկա գիշեր,
Երկինքը պայծառ,
Անհամար աստղեր
Ցուցում են վառ:

Քրնած է արդեն
Հովտի մեջ գյուղը,
Մըթնած ու լուռ է
Գյուղացու հյուղը:

Հոգնած գյուղական
Ընտանիքն ահա
Սրահում, կալում,
Կամ կըտրի վրա:

Երկրնքի դիմաց
Գրկված են քրնած,

Վերևիցն, ասես,
Ժրպտում է աստված:

1887